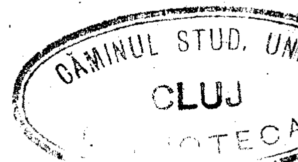
ANUL V. - No. 19.
1 August 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL V. — Nr. 19 Cluj, 1 August 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Roger Lambelin.

Jidovimea de pretutindeni se bucură în taină de moartea unui om întreg. Era întreg, pentrucă îi era un adversar pe faţă. — In taină — se bucură, pentrucă pe cel mai bun dintre duşmani, după preceptul Talmudului, ori îl asasinezi *(tob toif şebegoim harog)*, ori urzeşti contra lui complotul infam al tăcerii şi cât trăeşte şi când părăseşte cu faima renumelui incontestabil trudita viaţă, tulburată şi degradată de acţiunea disolvantă a Jidovimii parazitare. Şi cum această lepră îşi impune tactica prin presa, pe care o stăpâneşte, dând directive interesate opiniei publice, informată şi creiată în sens iudaic, simţim o datorie ca dela această tribună, de unde luptăm de cinci ani contra valului de iudaizare, să spunem cuvântul clar, precis şi demn în amintirea aceluia care a fost *Roger Lambelin*, decedat la 15 Maiu 1929.

Născut în Laval la 13 Oct. 1857, a urmat vestita şcoală militară din Saint-Cyr, se distinge ca ofiţer, ia parte la campania colonială din Tonkin, unde a fost rănit, şi în 1888 iese din armată cu gradul de căpitan dupăce o servise cu merite oficial recunoscute. De atunci înainte, timp de 40 de ani, luptă cu condeiul, ca neînduplecat naţionalist, regalist şi bun creştin, cu aceeaş tărie şi cavalerism cum mânuise şi sabia. Ajunge în fruntea organizaţiei patriotice şi deci antisemite *„Action française"*. Războiul mondial nu putea lăsa indiferent, retras la un adăpost cald şi liniştit, pe acest om de elită. Deşi avea 57 de ani, la 1 August 1914 întră în al III regiment colonial, ia parte la luptele înverşunate până la Marna; la 7 Sept. 1918 este rănit, se vindecă, participă la expediţia dela Dardanele, îndeplineşte însărcinări militare în Egipt şi apoi în Franţa până în Maiu 1918, când, în virtutea legii pentru întinerirea cadrelor[1]) cu durere trebue să părăsească armata pe care a iubit'o şi servit'o precum dovedise şi la tinereţe şi la bătrâneţe.

Dar nu numai virtutea militară, ce înfloreşte la tot pasul în sânul nobilei naţiuni Franceze, a împodobit pe Roger Lambelin. Ceeace il înalţă în amintirea contimporanilor, şi îl fixează, ca un exemplu în ochii posterităţii, a fost **curajul civic** ce l'a purtat prin viaţă.

In timpurile noastre, această însuşire sufletească impune tot mai mult, pentrucă a devenit tot mai rară şi pentrucă în timp de pace serveşte în mod nepreţuit interesele naţiunii.

A avea curaj civic înseamnă a spune în mod public adevărul, unei societăţi, care se simte rău să-l audă; nu pentrucă îi poate contesta exactitatea, ci pentrucă nu-i convine. Este lumina vie, proectată asupra unor conştiinţe vinovate, scoţând în evidenţă lipsuri morale, scurţime de vederi şi preocupări egoiste, pe cari cei greşiţi ar voi se le ţină inpenetrabil ascunse. Conflictul cu atare societate ia un caracter acut,când apostolul neprihănit şi neînduplecat îl duce în viaţa publică. Acolo se ridică în contra lui volbura întunecată a patimilor şi intereselor celor demascaţi, căutând prin mijloace neleale să-l „scoată din circulaţie". Şi când în această luptă, de partea celor răi se aruncă şi forţa banului, a presei, a demagogiei şi a francmasoneriei — toate puse în mişcare de Jidovimea etern străină şi parazitară care le stăpâneşte, — atunci încordarea luptătorului de prea puţini ajutat, ia proporţii de o admirabilă putere morală.

Aşa trebue văzută acea activitate a lui Roger Lambelin, prin care nu mai aparţine Franţei, ci continentului european, ce a desfăşurat spre a trezi conştiinţa lumii postbelice asupra chestiunii, pe care el în trei volume consecutive, diferit intitulate, o pune sub unul şi acelaş frontispiciu: **Le péril juif** (Primejdia jidovească).

In 1921 face să apară în franţuzeşte un document istoric: traducerea *Protocoalelor Inţelepţilor Sionului*, cu o prefaţă de 35 pagini, în care desvălue influenţa crescândă a Jidanilor în politica internaţională de după răsboiu şi denunţă gradul de jidovire al diplomaţilor dela Liga Naţiunilor, mai ales Loyd George. Textul francez a servit de bază la traducerea românească, făcută de Ion I. Moţa dela Orăştie, şi publicată într'un volum cu note şi anexe, care volum a contribuit foarte mult la luminarea, celor ce voesc să se lumineze, asupra pericolului jidovesc.

In acelaş an 1921, sub frontispiciul „Le péril juil", apare lucrarea în 270 pagini, intitulată *„Le Règne d'Israel chez les Anglo-Saxons"* (Domnia lui Izrael la Anglo-Saxoni) la Paris, editura Bernard Grasset, rue des Saints-Pères 61;

La 1924, apare în aceeaş editură, sub acelaş frontispiciu, „Le péril juif", cartea intitulată *„L'imperialisme d'Israel"* (Imperialismul lui Izrael) în 320 de pagini, ocupându-se de chestiunea jidovească în ţara noastră dela pag. 112—127;

La 1928 apare în aceeaş editură, sub acelaş frontispiciu „Le Péril juif", opera intitulată *„Les victoires d'Israel"* (Victoriile lui Izrael) în 239 pagini.

Prin aceste trei lucrări, de o documentare solidă şi precisă numele lui Roger Lambelin rămâne luminos fixat în mişcarea antisemită, internaţională, ce se desvoltă, încet dar temeinic, ca o firească reacţiune contra acţiunii subversive internaţionale a Jidovimii parazitare, lipsită de simţul patriei, şi de orice scrupul moral.

Simţindu-se printre campionii civilizaţiei creştine contra Iudaismului cotropitor, el, care era bun creştin, dela înălţimea postului său de luptă, pune la sfârşitul lucrării sale „Les victoires d'Israel" (pag. 244) următoarea reflecţie, plină de seni-

[1]) Vezi „l'Action Francaise" din 17 Maiu 1929.

nătate şi de viguros îndemn la datorie:

„Soluţia chestiunii jidoveşti, a celei mai îngrijitoare probleme a epocii noastre, este taina lui Dumnezeu. Această soluţie este subordonată deslegării altor probleme, pe care un viitor destul de aproape va putea singur să le lămurească. Dar ori cum ar fi, rămâne stabilit, că orice om, care are conştiinţa pericolelor ce rezultă din puterea şi imperialismul lui Izrael, este dator să lucreze cu toate forţele lui, să pună totul în mişcare spre a înlătura acele pericole."

In el, Franţa a pierdut un patriot veritabil de rassă autohtonă, spre deosebire de speţa Leon Blum-ilor, Bokanowski-lor şi Klotz[1])-ilor, toţi din neamul lui Iuda, asvârliţi în fruntea conducerii politice prin capriţul unei democraţii suspecte, căptuşită de finanţa internaţională;

Iar mişcarea antisemită din lumea postbelică pierde un puternic luptător, care prin scrisul său limpede, curajos, şi totdeauna documentat, a trezit conştiinţa generală asupra chestiunii, pe care atât de just a caracterizat'o: *le péril juif.* De aceea, Jidovimea de pretutindeni se bucură în tăcere de moartea lui.

I. C. Cătuneanu.

---

[1]) Acesta condamnat la închisoare corecţională pentru excrocherii specific jidoveşti, după ce a fost ministru al Republicii franceze.

Cutezanţa Jidanului.

Monumentul eroilor jidani.

Ziarele, ne aduc ştirea că, în Capitală s'a pus temelia unui monument, care se va ridica în memoria *eroilor jidani*, cari au căzut pentru *„Patrie"*.

Eu — ca bătrân — care nu prea înţeleg lucrurile cu uşurinţă, mă întreb: oare despre care *„Patrie"* să fie vorba aci, întrucât ştiu că, pe cea *„Românească"*, Jidanii dela mic la mare, nu numai că, n'o iubesc, dar încă zilnic ne dau dovezi certe că, voesc s'o distrugă şi de s'ar putea, chiar s'o şteargă din cartea lumii şi-atunci dacă e vorba de o altă *„Patrie"*, a lor — a Jidanilor — de ce ridică monumentul în capitala României şi nu în capitala ţării la care le este îndreptat gândul?!...

— Ziarele ne mai vestesc că, cu ocazia punerii petrii fundamentale a acelui monument, în marea sinagogă s'a mai făcut şi un serviciu divin, pentru prăznuirea celor 10 ani trecuţi, de când Jidanii ce locuesc în România au căpătat drepturi politice. Dar eu ştiu că Jidanii au început, să capete drepturi politice în ţară, încă de acum 50 de ani, adecă dela 1879. Atunci de ce oare tocmai după atâţi amar de ani, se gândesc să mulţumească lui Dumnezeu pentru acel act şi încă simţesc de-a lor datorie, ca la acest serviciu religios, să ia parte acum şi cât mai mulţi bărbaţi de stat — Români de sânge, — între cari chiar şi foşti miniştri şi în special *un reprezentant oficial al ministerului de răsboiu?*

Oare, la efectuarea acestei pioase rugăciuni, numai *prezenţa ministerului de răsboiu* este de neapărată nevoe, pe când a celorlalte ministere este facultativă şi oare pentru care motive?

Da, Jidanii au dreptate! Un gând mai pervers şi o ascundere a crimei ce urmăresc, nici nu se putea mai bine imagina şi ascunde sub faldurile talmudului, decât aşa cum s'a procedat!

Incep acum a mă lumina şi eu că, adică Jidanii doresc: să ridice un monument, pentru comemorarea *eroilor soldaţi jidani, cari şi-au sacrificat viaţa în răsboiu pentru Patria Română!...*

Doamne! O ruşine şi o sfidare mai sfruntată a *adevărului* ca aceasta, eu cred că nici nu se mai putea imagina alta!

Când este fapt cert şi bine stabilit, nu numai de noi cei cari am luptat pe front în răsboiul mondial şi care am văzut cu ochii purtarea mişelească a soldatului jidan, dar apoi când chiar împăratul Wilhelm, Kaizerul Germaniei, dela înălţimea tronului lui, a fost acela care, în mod oficial, a recunoscut şi a spus în gura mare, să poată fi auzit de toată lumea, că, Jidanii din cadrele armatei Române, s'au purtat în modul cel mai mişelesc cunoscut în răsboaiele omenirii, întrucât, pe lângă că toţi până la unul, se transformase în spioni ai armatei pe al cărui steag jurase credinţă, dar apoi dezertau în massă la Nemţi şi le divulgau — chiar fără a fi întrebaţi — tot ce ştiau, ca parte slabă şi tot ce putuse ei prinde. Apoi tot ei — soldaţii evrei — erau acei care arătau şi conduceau la atac coloanele germane, prin punctele cele mai vulnerabile!.. Această purtare a soldaţilor jidani l-a scârbit pe împărat până în adâncul sufletului lui şi l-a silit, să-i blesteme, considerându-i ca pe nişte fiinţe josnice, cu suflete spurcate şi perverse. (A se vedea discursul Kaizerului ţinut trupelor şi ofiţerilor lui la Buzău).

Când se ştie că, chiar dela decretarea mobilizării, toţi soldaţii jidani, cari n'au mai putut încăpea pe la părţile sedentare, prin intrigi şi corupţii au isbutit, a-şi face serviciul militar pe la coloanele de subsistenţă, pe la depozitele de alimentare şi furage, pe la spitalele temporale şi prin toate celelalte serviciuri, cari — prin natura lor — erau afară din zona focurilor.

Când se ştie — chiar în mod oficial — că toţi comandanţii unităţilor din zona focurilor erau siliţi şi chiar obligaţi, să culeagă din acele unităţi pe toţi soldaţii jidani şi să-i trimită la serviciile de dinapoi ca fiind cauza constantă care da naştere la tot felul de panici, absolut nejustificate.

Când se ştie că, toţi soldaţii jidani mai de seamă şi cu oarecare greutate socială au fost *„mobilizaţi pe loc"* situaţie necunoscută până aci în scriptele armatei şi pe care numai premeditarea lor drăcească a născocit'o, fiindcă, le convenea de minune, întrucât pe lângă că nu se mişcau din casele şi din aşternuturile lor de puf, moi şi calde, înmulţindu-se ca ploşniţele, dar le înlesnea şi tot felul de afaceri mai mult decât rentabile, cari i-au ajutat, a deveni milionari şi în acelaş timp erau consideraţi, ba chiar comptau pe situaţiile armatei ca făcându-şi *serviciul efectiv* la trupă, ceeace le-au adus şi folosul moral de a primi chiar grade militare, pe când adevăraţii soldaţi români, îndurau pe front tot felul de mizerii şi mureau de frig şi de foame.

Apoi, cine nu ştie că, toate lagărele de prizonieri mai ales acele de prin Austria şi Germania, erau pline de soldaţi evrei din oastea românească, cari se predase în bloc şi mişeleşte şi — după intervenţia ascunsă a Cahalului — toţi acei care n'au mai putut încăpea ca translatori de limba română prin diferite lagăre, au fost — după ocuparea Bucureştilor — trimişi în ţară ca ajutoare a trupelor de ocupaţie Aci în unire cu semenii lor rămaşi în ţară, ca nefiind militari, au avut ocazie a-şi arăta şi sufletul şi credinţa către Tron şi Ţară. La adăpostul trupelor de ocupaţie furau şi jefuiau tot ce le ieşea în cale şi mai ales despoiau

pe nenorocitul de ţăran, fără pic de milă sau îndurare. Siluiau chiar copilele nevârstnice de 8—10 ani, necinsteau pe nevestele românce, iar acei nenorociţi săteni, cari cutezau să protesteze ori numai să crâcnească ceva, erau imediat împuşcaţi ca nişte câini turbaţi, fără nici o remuşcare.

Să nu se creadă că, toate aceste fapte mârşave şi criminale sunt exagerări. Nu. Realitatea a fost cu mult mai tristă, mai dureroasă şi mai sfâşietoare decât o descriu eu aci.

Şi când mă gândesc la toate aceste oribile crime, care se săvârşeau chiar ziua în ameaza mare pe tot lungul teritorului ocupat de inamic; când mă gândesc că, atari nelegiuiri şi atrocităţi, care nu s'au mai petrecut nici chiar în timpul răsboaelor preistorice, eu ca bătrân ostaş mă întreb:

De unde au răsărit oare, acei *eroi jidani, soldaţi în oastea românească* în memoria cărora astăzi, primul rabin Niemerower înalţă în templul Carol din Capitală rugăciuni pentru pomenirea memoriei lor?!...

De ce şi pentru care motive, acest rabin solicită dreptul ca la aceste rugăciuni ale lui, să ia parte activă bărbaţii de stat Români de sânge şi în special *„ministrul de răsboiu“?!*

Primul rabin — Niemerower — este acela care fără pic de ruşine sau cel puţin de jenă, şi-a permis, să ceară — chiar dela înălţimea tribunei parlamentare — pedepsirea episcopului ortodox dela Buzău, pentru fapul că, acel prelat, a refuzat să se fotografieze între cei doi rabini din localitate. Primul rabin Niemerower — zic — ştie şi are deplină cunoştinţă despre toate crimele şi nelegiuirile arătate mai sus şi săvârşite de către soldaţii evrei, ostaşi în armata română, cu ajutorul semenilor lor. El mai ştie că a vorbi de eroi jidani din timpul răsboiului în ţara românească, este a pălmui curatul şi sfântul adevăr în faţa minciunii sfruntate; cu toate acestea conştiinţa nu-l mustră! Şi nu-l mustră pentrucă, — ca *om*— deşi vede bine şi simte toate mişeliile săvârşite de credincioşii săi, totuşi — ca *Jidan* — şi'n particular ca reprezentant executor al *Protocoalelor înţelepţilor Sionului,* închide ochii şi face pe nevinovatul. Se îmbracă în haina lui preoţească, a moralei de ochi, pentruca să aducă la îndeplinire porunca Cahalului, în faţa căruia nici nu poate crâcni. Pentrucă după urma lui — a cahalului, el, în loc de a rămânea un simplu vânzător de vechituri ca şi atâţi alţi semeni ai lui, a ajuns unde se găseşte şi trăeşte ca un vierme în rană şi nici nu se mai gândeşte măcar la durerea ce pricinueşte poporului — român, din sângele căruia se hrăneşte.

Dacă — în adevăr — Jidanul ar ţinea sufleteşte la Ţara şi poporul românesc, care-l hrănesc şi dacă în sufletul lui, Jidanul, n'ar ascunde dorinţa nestrămutată urmărită de Cahal, aceea de a submina existenţa statului Român, compromiţând nu numai siguranţa şi tăria tronului, precum a isbutit a face cu principele Carol prin graţiile Jidoavcei Wolf, dar şi pe toţi bărbaţii de stat, pentruca apoi, să le ia ei locul şi astfel să poată aduce şi aci starea de lucruri din Rusia, unde toate căpeteniile au fost ucise şi distruse, iar poporul rămânând astfel fără cap, fără conducători, ei — Jidanii — ascunşi după puterea armatei roşii — îl silesc, să muncească câmpul în folosul lor.

Dacă — zic — Jidanii n'ar urmări în ascuns distrugerea statului Român, atunci şi-ar fi dat seama că, ţara are eroii ei, care nici nu se ştie unde sunt, cine sunt şi cum trăesc, — dacă mai trăesc — şi are şi *eroul ei necunoscut*, pe care îl proslăveşte şi la al cărui mormânt tot poporul cuminte din ţară — indiferent de ori ce religie şi credinţă, ar fi — îngenuchează cu cea mai adâncă smerenie privind cu evlavie la lumina flacării ce-l luminează şi care nici odată nu se poate stinge.

Deci, ce rost mai poate avea în aceeaş ţară un *nou erou*, fie el chiar *necunoscut?* In care ţară din lume — fie chiar cea mai poliglotă cum e America — se mai află *două monumente de eroi necunoscuţi?*

Că în răsboiu au murit şi Jidani, cine poate susţine contrarul, mai ales când numai tifosul exantematic a făcut atâtea victime, fără a ţinea compt, nici de religie, nici de grad şi nici de poziţie socială.

Jidanii toţi, dar în special rabinul şef Niemerower, ca om cult ştie cu certitudine, că actualul nostru ministru de răsboiu, cunoaşte la perfecţie purtarea în răsboiu a soldaţilor de rit mozaic şi ca atare ei — Jidanii — ca să-l poată supune la oarecare acte de compromitere a adevăratei lui credinţe ostăşeşti, nu s'au sfiit a-l invita, să ia parte *oficială* la punerea petrii fundamentale a acelui monument, fiind pe deplin încredinţat d. rabin Niemerower că numai în atare calitate, un general ca Cihoschi putea să-şi calce pe inimă şi să delege un reprezentant.

Şi Doamne! Ce se va fi petrecut oare în sufletul colonelului delegat, pe care a căzut păcatul, să execute *ordinul ministrului?* Apoi ce mină va fi făcut acel sărman colonel-delegat în momentul când trebuia să ţină şi un mic discurs?... Din buze şi de ochii lumii a trebuit să spună ceva de bine, dar totul era detestat de sufletul lui de ostaş Român.

Iată dar gândul Cahalului dat pe faţă şi pentru a cărui realizare rabinul şef nu se sfieşte dela nici un mijloc fie cât de pervers.

Din toate acestea rezultă în mod cert faptul că, ridicarea unui monument în *memoria eroilor jidani* este un truc şi un plan diabolic făcut în scopul ca — la un moment ce-l vor socoti prielnic — Jidanii, prin *presa lor*, să poată spune lumii întregi că dovadă, că ei au contribuit şi cu sângele lor la întregirea neamului, este chiar *monumentul,* la a cărui înălţare nu numai că, n'a protestat nimeni, dar apoi chiar ministrul de războiu al ţării luând parte în mod *oficial*, a recunoscut prin aceasta sacrificiul de sânge evreesc făcut pentru ţară!...

Voiu reveni în alt număr

GENERAL I. TARNOSCHI
Iaşi.

Jos masca Domnule Batzaria!

Domnul *Nicolae Batzaria*, Român macedonean, fost şi ministru într'un guvern turcesc, ne înflăcărase şi ne răscolise toată mândria naţională românească prin vorbirea rostită la Cluj, în ziua de 23 Iunie 1929, cu ocazia Congresului Ligii Culturale.

Atunci l-am cunoscut personal pe Dl *Batzaria*, şi rămăsesem cu impresia, că animatorul nostru — despre care vorbesc — este un bun Român şi un bun creştin.

Mare mi-a fost desamăgirea, când întâmplător la bărbier — dau de articolul *„In numele libertăţii“* semnat de *N. Batzaria* şi publicat în ziarul cuşer jidovesc *„Dimineaţa“* din 4 Iulie 1929 No. 8099. Acest articol este o urmare a proiectului de lege asupra cultelor, în care se prevăd penalităţi *«închisoare dela şase luni, la doi ani, — pentru membrii clerului cari* **vor agita** *în biserici şi tot închisoare dar pe jumătate, pentru laici cari vor face acelaş lucru».*

Luaţi aminte stimaţi cititori, ce

scrie Dl *Batzaria* — faimosul orator dela Congresul Ligii Culturale din Cluj — în legătură cu această măsură înțeleaptă și patriotică a ministerului Cultelor:

«*Cetățenii de cult mozaic se văd cei mai loviți nu în chestiuni de domeniul teoretic, ci în libertatea cultului și în interesele reale a căror primejduire constitue o lovitură și pentru interesele obștești ale statului român.* [1])

Un exemplu pentru dovedirea acestei afirmații. Comunitatea evreiască din București, întreține din fondurile și veniturile ei o mulțime de instituțiuni de binefacere și de cultură: spitale, aziluri, școli, etc.

Vorbind în special de școli, trebue relevat că la toate școlile acestea limba de predare este limba română.

Iată dar o comunitate care ușurează sarcina statului și contribue prin sacrificii consimțite de dânsa la alinarea suferințelor, la propășirea culturii și la crearea unei atmosfere de progres și civilizație».

Mă opresc.... și constat, că Dl *Batzaria*, înflăcăratul vorbitor dela Congresul Ligii Culturale dela Cluj, nu este Românul și creștinul ce credeam, ci este un farsor, un simbriaș al Jidanilor — un *procuror al libertății* costaforiane și poate un francmason. Iată deci, cine este mascatul vorbitor dela Cluj. — Dar bine *Dle Batzaria,* dacă Dta din lipsă de bani ți-ai vândut condeiul, munca și sufletul Jidanilor din Sărindar, cu ce drept și în numele cărei virtuți morale ne-ai vorbit la Congresul Ligii Culturale din Cluj, în tonul răposatului *Nicu Filipescu?*

Cu ce îndrăzneală ai călcat în sanctuarul nostru — al serbării Ligii Culturale — să ne amăgești cu vorbe frumos sunătoare, pentru ca la două săptămâni să protestezi, în numele libertății jidovești contra unor măsuri înțelepte de a pune la punct, pe agitatori?

Nu știi Dta simbriaș al lui Juda, că România Mare s'a făcut cu prețul vieților și al sângelui vărsat de Români, și numai de Români?

Nu știi Dta slugoiu al Sărindarului că Jidovimea, — ale cărei interese le aperi, — ne-a spionat, ne-a trădat, a dezertat, ne-a schingiut prisonierii prin lagărele dușmane, ne-a jefuit țara cu ajutorul inimicului, ne-a speculat alimentele și echipamentul în timpul războiului?

Nu știi Dta, procuror al umanității costatoriene, că toate atentatele, toate **agitațiile**, toate spionajele, toate contrabandele, toate hoțiile și falsificările sunt inițiate, conduse și săvârșite de Jidani, a căror apărare, te trudești să o susții?

Nu știi Dta, — scurt-văzător al durerilor și suferințelor poporului din care, pe nedrept te fălești că faci parte, — că în spitalele, în asilurile și în școlile susținute de Jidani, nu este nici-un picior de Român?

Atunci cu ce drept, și în puterea cărei virtuți morale aperi pe Jidani, «*care ne sugrumă națiunea*» și vreai să-i sustragi dela sancțiunile, foarte înțelepte; prevăzute pentru agitații?

Să știi un lucru simbriaș inconștient al Jidanilor din Sărindar, că atât subsemnatul, cât și adevărații Români știu, un lucru pe care, Dta nu voești să-l știi, și anume:

Că România Mare, precum a fost făurită cu viețile și cu sângele Românilor și numai al Românilor, tot așa într'un viitor pericol, tot numai Românii o vor apăra și ocroti, cât timp gazdele Dtale din Sărindar dimpreună cu tot neamul lui Iuda în a cărui soldă te găsești ne va spiona, ne va trăda, va dezerta și ne va jefui ca în trecut! Deaceea căutăm să curățim țara de ei!

Ai înțeles *Dle Batzaria?*

Jos masca! Și caută atât Dta, cât și gazdele cărora ți-ai vândut condeiul, munca și sufletul, să vă mutați cât mai degrabă peste Nistru, în locul libertății, umanității și egalității sovietice-jidovești.

ȘT. PENEȘ

vis a vis-ul dela masa Ligii din Cluj.

P. S. Azi când publicăm articolul de față, suntem informați că Proiectul de lege despre care se vorbește în text, în urma intervenției Jidanilor era să fie luat dela ordinea zilei.

Bucură-te deci Dle Batzaria și cere plată dublă dela gazdele Dtale din Sărindar, că scrisul de care ne ocupăm era să aibă efectul dorit.

Să știi însă, că după bucurie urmează întristare. *N. R.*

[1]) Fostul ministru al cultelor în guvernul liberal Dl *Alexandru Lapedatu*, apără interesele Jidanilor în legătură cu proectul de culte al Dlui *Dr. Aurel Vlad* cu aceleași cuvinte ca și Dl Batzaria — Cel dintâi este un Român ardelean, iar al doilea un Român macedonean, care se întâlnesc pe aceeaș temă, când e vorba de apărarea intereselor jidovești.

In administrația Statului.

Dreptul de proprietate este ceva firesc, ținând seama de faptul că toate materialele firii nu au o valoare pentru om, dacă asupra lor nu se depune o cantitate de muncă. De am lua ca exemplu porumbele depe marginea drumului și acestea ne spun că, dacă nu te muncești să le strângi cu grijă dintre spinii care le apără, și ele nu pot fi folosite. Și atunci când le-ai strâns în mână prin dreptul muncii depuse sunt ale tale și nimeni nu are dreptul să ți le ia. De aci se naște păcatul „a fura.“

Nu vorbim despre păcatul care vrea să tăgăduiască dreptul de proprietate și care e hoția dusă la maxim, transformată în virtute.

Cum se manifestă acest păcat al hoției în administrația statului?

Statul vrea să fie forța organizată, care stăpânește și conduce pe oameni. Insă legătura dintre cetățean și stat nefiind aceea care leagă pe om de Dumnezeu, cetățeanul este un continu revoltat contra statului și îl înșeală cât poate. Pentru aceasta prea ades în concepția oamenilor, bunurile statului se confundă cu bunurile lor.

La aceasta se adaugă astăzi nesiguranța muncii. Statul crede de datoria sa să țină pe funcționar sub presiune prin aceea că nu îi asigură situația, îl face să creadă că în fiecare moment poate fi dat afară și lăsat pe drumuri. Din această nesiguranță a muncii, vine și faptul că în toate instituțiile statului, fiecare caută să se asigure pentru ziua de mâine și fiecare unde poate confundă bunul statului cu bunul său, adăugând: „Și așa nu sunt răsplătit în deajuns pentru munca mea.“

De fapt „a nu fura” înseamnă a nu lua lucrul altuia decât cu propria lui voe. Insă omul judecă singur: „Atunci când stăpânul nu îmi asigură ziua de mâine, „a nu fura” înseamnă „a lua fără să te prindă ceea ce de fapt este dreptul tău”. Aceasta este o situație concretă, devenită peste tot normală.

Controlul oricât de bine ar fi organizat nu are o importanță prea mare. Mai întâiu el înseamnă să ții o armată întreagă de funcționari bine plătiți în funcții neproductive și al doilea când cineva vrea să te înșele oricât ai sta după urma lui, tot te înșeală.

O parte din rău provine și din faptul că statul nu sădește în inima și mintea oamenilor săi, idealul ce îl mână la lucru și la luptă. O muncă nu se poate desfășura cu cel mai mare rendement, dacă în timpul luptei și cel din urmă slujitor nu privește înfrigurat mărețul scop al luptei pentru care pune toate puterile sale și pentru care, de este nevoe, se jertfește. Conștiința idealu-

lui pentru care se lucrează. De aceasta nu se îngrijeşte statul mai de loc. Deşi fiecare om — şi cel mai din urmă — este o personalitate, care nu se simte bine, când nu are conştiinţa scopului final al lucrului său.

Nu salarul este cauza pentru care se fură: ci deosebirea de ideal între stat şi oamenii săi. Idealul familiei unui funcţionar este despărţit de idealul statului.

La acestea trebue să adăugăm faptul că astăzi educaţia oamenilor învaţă pe oameni: „trăirea în cât mai multe şi mai mari plăceri.“ Această trăire la cei mai mulţi constitue forţa de viaţă. Şi atunci, pentru procurarea plăcerii nu se aleg mijloacele.

Ce face statul? El luptă contra acestui păcat, întrebuinţând pedeapsa. Şi asta destul de rar. Dar pedeapsa nu are putere, dacă nu este însoţită de elemente constructive.

Şi aci, singura putere care poate remedia răul este puterea creştină. Înfăptuirea grupului economic creştin elimină şi acest păcat. Organizarea creştină lasă fiecăruia munca sa, — fiecare fiind proprietarul muncii sale, — dirijează această muncă şi o valorizează după nevoile reale ale societăţii şi în acea şcoală socială, sămănătoare de ideal, pe care o dorim fiecărui grup se fixează sub supravegherea Domnului nostru Iisus, drepturile şi datoriile fiecăruia, jertfele la care trebue să consimtă şi bucuriile ce i se cuvin.

Vom analiza şi alte aspecte ale acestei probleme.

ing. EM. POPESCU
Directorul ziarului „Voinţa Dragostei“, ziar de profundă gândire şi simţire creştină — Hunedoara.

Să li se facă dreptate Moţilor.

Este oare inimă românească, care să nu se înduioşeze la strigătul de durere al Moţilor?

Este Român, care să nu vadă legitimitatea cererilor lor şi care să nu aştepte să li se facă dreptatea, acestor oropsiţi locuitori al Munţilor Apuseni?

Nu li se face şi n'o să li se facă dreptate, pentrucă glasul lor de jale, n'a găsit şi nici nu găseşte, ecou în inimile guvernanţilor.

Pădurile n'au putut fi scoase din mâna consorţiului Tischler, Fischer, Grödel, Urmanczi, care-şi urmează mai departe, planul de distrugere, ajutaţi de oameni fără suflet, care nu văd mai scump sutele de mii de suflete de Moţi, şi nu-i preţuesc mai presus, pe cei mai vrednici fii ai Ardealului, decât pe cele mai sălbatice feare, străine, cari ne omoară în mod viclean răpindu-ne existenţa: ce-a fost şi este pădurea.

Vă întreb domnilor guvernanţi, care aţi condus şi conduceţi, nu era în drept, ca să li se facă dreptate Moţilor dupăce au trecut zece ani dela scăparea din jugul străin?

Oare suferinţele lor de veacuri, jertfa atâtor dintre ei, nu le dă dreptul la viaţă?

Aşteptat au ei decenii, ziua desrobirii, când lăcrămând de fericire să vadă sclipind, pe crestele munţilor lor, baionetele ostaşilor români, pentruca astăzi, după 10 ani dela unire, să cerşească pânea, în timp ce aceia ce i-au schingiuit, clădesc palate, împlântând steagul dominaţiunii talmudice, pe un pământ, udat cu lacrămi şi cu sânge?

N'a fost în deajuns cunoscută durerea şi nedreptatea — care s'a făcut şi s'a săpat în inimile Moţilor, — prin strigătul lor, strigăt ce-a străbătut până la Treptele Tronului, când Făuritorul României Mari, gloriosul Rege Ferdinand I, a primit delegaţia Moţilor, cu multă dragoste, căutând să le aline suferinţele, asigurându-i, că Moţilor li se va face dreptatea.

Cu durere trebuie să amintim, că de atunci s'au scurs 3 ani, fără ca guvernanţii acestei ţări, să fi făcut câtuşi de puţin, ceva pentru Moţi; s'au scurs în aceşti, 3 ani multe mii de hectare de pădure, furnizându-le, societăţile exploatatoare şi distrugătoare, peste graniţă, de unde s'a umplut de aur buzunarul fără fund al Jidanului cutropitor; iar platoul munţilor rămâne pleşuv, Moţii se pregătesc de pribegie, vorbesc de emigrări în Brazilia şi nu se mai pot aştepta la dreptate şi legalitate.

Ca o ultimă scăpare Moţii au cerut, să fie colonizaţi, preferind să-şi părăsească căminul, decât să fie ei complici călăilor codrilor, ce le-a alinat copilăria, a codrilor din freamătul cărora se desprinde povestea cea mai frumoasă a neamului lor de viteji.

Dar nici această ultimă cerere, nu le-a fost satisfăcută, aşa că azi se văd în cea mai grea situaţie, pe care o poate răbda un ţinut. Aşi putea să spun, că locuitorii munţilor, se văd ameninţaţi, pe urma distrugerii pădurilor lor, de către Jidovii parazitari, după cum o mare parte dintre locuitorii Japoniei se văd ameninţaţi şi îngropaţi, de uriaşele cutremure, care se produc în acea parte a locului.

In Japonia cutremure, pe urma unor erupţii vulcanice, iar la noi, ruină şi pârjol pe urma Jidanilor, cari s'au năpăstuit ne-opriţi de nimeni, asupra ţării noastre.

Să nu uităm că după-cum sinistraţii unor timpuri se pregătesc pentru o nouă viaţă şi pentru o nouă muncă, tot aşa se pregătesc şi în unele ţinuturi din ţara Moţilor, pentru a-şi putea salva pădurile din mâna jefuitorilor, pe cari guvernele perindate la cârma ţării, nu le-au salvat, ci au lăsat această parte de ţară, în mâna duşmanului ce-o exploatează, după placul lui.

Locuitorii munţilor au aşteptat cu a deosebită dragoste venirea la putere a dlui Iuliu Maniu, adecă a guvernului Naţional Ţărănesc, dela care au aşteptat, după cum era în drept, ca momentan ce vin la cârmă, să salveze situaţia Moţilor, printr'o trăsătură de condeiu, după cum era şi firesc lucru, după promisiunile făcute.

Dar vedem cu lacrămile în ochi, că şi azi pădurile noastre se exploatează de cei mai mari duşmani ai neamului românesc, întocmai caşi sub guvernele trecute.

Vedem că şi azi bietul Moţ, este sclavul lui Tischler şi alui Grödel, cari dominează munţii Apuseni, prin mai multe soiuri de unelte şi venetici. Nu s'a schimbat situaţia în viaţa muncitorului. Muncitorul lucrează şi azi la Jidan 18 ore pe zi, fără întrerupere, cu pâne goală blestămându-şi soartea; ba ce este mai mult, că pe lângă munca ce depune mai e şi supus torturii jidoveşti: după cum am auzit că întruna din zile, un oarecare frate de-al nostru, a fost ţinut de gură şi aruncat în apă si bătut, de către Jidanul Lanţăd, care conduce exploatările lui Tischler. Aţi auzit domnii mei, cari sunteţi în consiliul de administraţie al acestor firme cum au început jupânii să ne omoară?

M'am mirat mult, că nu am auzit ca cineva să se fi interesat de fapta brutală a jupânului, n'am auzit nici primar, nici notar, nici un organ, ca să se intereseze de soarta muncitorilor, care sunt azi sub un tratament, ca sclavii din cele mai neumblate părţi ale Africei.

Nu s'a făcut dreptatea precum era făgăduită, nu s'a luat nici o

măsură de îndreptare, înafară că în toate comunele s'au schimbat primarii, pe motivul că nu au fost pe placul antreprenorilor Jidanilor.

Nici o măsură bună, nici o rază de lumină, nu se vede, nici azi, lucind din partea acelora, dela care am aşteptat mai mult ca dela alţii; nu vedem prin comună decât perceptorul, care se sileşte a ne cere bani, ori noi ne aşteptam să vedem prin comună şi oameni de-ai dreptăţii, cari să vină să vadă soartea nenorocită a Moţului, care munceşte din zorii zilei, la Jidanul Tischler. Ne aşteptam, că drepturile noastre la păduri, se vor face acum, după ce a venit un guvern de „legalitate" şi „dreptate". Ştiam că strigătul nostru, de suferinţă, a pătruns în oricare inimă, unde mai este sânge de Român; mare a fost aşteptarea noastră, după dreptate, dar mai mare ni-e azi mirarea când vedem că şi azi sub guvernul Naţional-Ţărănesc, sub un guvern în care sunt cei mai mulţi urmaşi ai Neamului de suferinţă, din trecut, vedem că pentru Moţi nu se face dreptatea.

Ca unul care cunosc în câtva trecutul Moţilor şi ca unul care cunosc situaţia de azi a Munţilor, aşi ruga respectuos, guvernul, ca fără întârziere, să oprească devastările pădurilor din Munţii Apuseni şi pe o cale legală să apere pe nenorociţii locuitori ai munţilor, locuitori cari peste câţiva ani, vor fi cei mai mari cerşitori din ţara lor bogată.

Totodată aflu, că nu ar fi bine, ca să mai încercaţi mânia Moţilor, fiind trecutul lor aşa de cunoscut sub regimurile de tortură, ci să plecaţi urechea la glasul lor de jale, făcându-le dreptate căci prea mult le-aţi pus la încercare răbdarea.

Am răbdat, spun Moţii zece ani, crezând că se va face dreptatea şi nu am vrut să arătăm lumii, că suntem oameni fără ordine.

Dar văzând că drepturile noastre istorice, la păduri şi păşuni, pentru care noi am luptat, pentru care drepturi au fost traşi pe roate străbunii noştri, nu ni se dau pe lângă că s'a făcut atâta intervenţie din partea luptătorului şi a străbunului nostru Dr. Amos Francu, ne vom solidariza şi vom apăra cu sfinţenie pădurile noastre, cari sunt totodată ale copiilor noştri, precum sunt şi peatra de granit, la graniţa de apus a ţării noastre.

Ştiu că în urma acestor rânduri voiu fi vânat cu multă tiranie, de egoismul celor care stau în serviciul de afacere al Jidanilor, dar voiu căuta pe orice cale, să-mi fac datoria de Român, aşa după cum ne porunceşte umbra eroului Iancu.

TEODOR ŞUŞMAN
delegat al Moţilor la Maiestatea
Sa Regele în 1925.
— Răchiţele, jud. Cluj. —

Inaugurarea Cimitirului Eroilor

în comuna Râul Alb (judeţul Hunedoara).

Duminecă în 30 Iunie 1929 s'a inaugurat Cimitirul Eroilor în comuna Râul Alb la iniţiativa unui grup de 10 învăţători şi învăţătoare din plasă în frunte cu dl Golumbeanu.

Mitropolia din Sibiu era reprezentată prin părintele protopop *Ioan Duma* din Petroşani, iar Episcopia din Lugoj prin părintele *Izidor Saturn* din Merişor, garnizoana Deva prin dl *Maior Angelescu*, iar garnizoana Petroşani prin dl *Maior C. Sârbulescu*. De faţă era muzica Şcoalei de Arte şi Meserii din Deva, un pluton de grăniceri comandat de dl *Locot. Titieni*, şi o sumedenie de oameni de prin comunele vecine. Zece preoţi români — ortodoxi şi uniţi, au servit parastasul şi sfinţirea apei — pentru osemintele eroilor, culese de prin munţii Haţegului şi aşezate în 8 lădiţe, învăluite cu tricolor. Răspunsurile au fost date de corul bisericesc din Haţeg, condus cu multă măestrie de părintele protopop *Dr. I. Popescu*.

Parastasul şi sfinţirea apei s'au făcut în curtea Sftei Biserici.

După terminarea serviciului divin, şi stropirea cu apă sfinţită a osemintelor şi a gropilor, cel dintâiu cuvântează păr. protopop *I. Duma*, care în cuvinte alese şi bine simţite arată epopeia întregirii neamului şi marele sacrificiu adus de eroii anonimi cum sunt şi osemintele din faţa noastră pentru ca noi urmaşii să ducem o viaţă tihnită şi fericită în hotarele României Mari.

Al doilea vorbeşte părintele *I. Saturn*, care relevând suferinţele Românilor sub vechea stăpânire, scoate în evidenţă imensele sacrificii aduse de Armata Română pentru întregirea neamului, şi încheie cu rugămintea ca toţi Românii fără deosebire de credinţă politică sau confesională, să lucrăm în bună înţelegere pentru binele şi fericirea Patriei.

Urmează la cuvânt dl *Maior Angelescu*, care plin de avânt şi însufleţire, arată sacrificiile imense aduse de armata română pentru desrobirea fraţilor subjugaţi, lasă să se intoneze rugăciunea pentru odihna sufletelor celor căzuţi pe câmpul de onoare, dar cere şi deşteptarea acestor suflete pentru ca să ne călăuzească pe noi supravieţuitorii în desăvârşirea operei, la a cărei înfăptuire ei eroii au contribuit cu preţul vieţii lor.

Al patrulea vorbeşte dl Maior de jandarmi *C. Sârbulescu*, care mărturisind că însuşi a luat parte la luptele din Munţii Haţegului, arată elanul de însufleţire a ostaşului român şi seninătatea cu care mergea de multeori — în faţa inamicului superior ca număr şi armament — la moarte sigură. In faţa mormintelor deschise, cheamă pe cei de faţă să imiteze vitejia ostaşilor căzuţi pentru desrobirea fraţilor, şi blestemă pe aceia care în faţa pericolului nu ar urma vitejia eroilor a căror amintire o sărbătorim azi. Roagă pe locuitorii comunei Râul Alb să îngrijească — ca de o comoară sfântă — de osemintele eroilor, adunate în Cimitirul inaugurat acum, după 10 ani dela întregirea neamului.

Ia cuvântul apoi, însuşi iniţiatorul serbărilor, şi al ridicării monumentului eroilor, dl *Petru Golumbeanu*, învăţător în Râul Alb şi preşedintele Cercului Cultural „Insufleţirea". Dsa după ce mulţumeşte tuturor celor prezenţi pentru concursul dat, după ce arată istoricul iniţiativei de a ridica la poalele Carpaţilor, un Monument al eroilor şi un Cimitir în care să adune osemintele eroilor căzuţi pentru întregirea neamului, dar răspândite prin Munţii Haţegului, făgădueşte că va continua să crească generaţii întregi de copii devotaţi patriei şi *M. S. Regelui Mihaiu I*, căruia îi urează viaţă îndelungată plină de fapte măreţe. Muzica intonează „Imnul Naţional".

Programul părea terminat, când se anunţă la cuvânt şi d. *Ştefan Peneş*. Dsa cere asistenţei, să-i permită să spună câteva cuvinte, profitând de această măreaţă serbare curat românească. Ca unul trăit sub vitrega stăpânire maghiară, cunoaşte lăcatul ce trebuia să închidă simţemintele ce-i frământau sufletul, dar azi când vitrega stăpânire s'a sfărâmat de braţul de oţel al ostaşului român, azi poate vorbi neîncătuşat, şi spune că România Mare a fost făurită numai cu vieţile, cu sângele şi cu suferinţele sutelor de mii de

Români, morţi sau mutilaţi pe câmpul de luptă — (lucru pe care îl accentuază de două ori), iar tot ce era de neam străin, în armată, — a îngroşat rândurile dezertorilor, ale spionilor, ale oprimatorilor şi ale jefuitorilor. Să nu uităm deci că într'un viitor răsboiu, atât ţara cât şi Regele tot numai pe ostaşul român se poate baza, şi nici decum pe străini, care vor juca acelaş rol sinistru de spioni, de dezertori, de oprimatori şi de jefuitori ca şi în trecut. Aşa stând lucrul, avem cu toţii datoria, în timp de pace să ne îngrijim cu tot dinadinsul de ţăranul român pentru ca să-l ridicăm la rangul ce i se cuvine, fiind înaintat în cultură, în bună stare materială şi morală.

Şi pentru a ajunge acest imperativ, să alungăm dintre noi vrajba politică, vrajba cnnfesională, sau vrajba personală — şi uniţi în cugete şi în simţiri să luptăm ca România să fie a Românilor.

Apoi preamărind memoria eroilor a căror oseminte ne stau în faţă, făgădueşte că va lupta, ca moştenirea primită dela ei s'o lase, mărită şi curăţită de străini, urmaşilor săi.

Lădiţele cu osemintele Eroilor se coboară în morminte, în salvele de puşti şi în cântecul vitejesc executat de corul din Haţeg.

A urmat masa comună aranjată în casa fostului voluntar *Stoichiţa Nandra*, în cea mai bună dispoziţie. Masa comună a fost aranjată de Dna şi Dşoarele învăţătoare. Au vorbit păr. prot. *Duma* pentru corul din Haţeg, păr. *Saturn* pentru iniţiatorii serbării şi Corpul didactic, *Şt. Peneş* pentru Cler şi Corpul didactic, cerând ca aceşti doi factori principali să lucreze cu stăruinţă pentru ca poporul român să câştige în România Mare şi supremaţia comercială, industrială şi financiară, aşa precum a câştigat supremaţia politică.

Păr. Saturn l-a asigurat pe antivorbitor, că atât în trecut şi-a făcut datoria scoţând pe Jidanii din Borul Mare, înlocuindu-i cu Poenari, dar şi în viitor îşi va face-o cu aceeaş dragoste şi statornicie.

La aceste serbări au fost reprezentate gazetele *„Avântul"* din Petroşani prin proprietarul ei *Dl V. Taloescu* şi *„Apărarea Naţională"* din Arad, prin directorul ei *Dl Dr. Dioniziu Benea.*

Dela aceste Serbări Naţionale au lipsit secretarul comunei, prefectura judeţului şi reprezentantul Cultului Eroilor.

Am aflat că inimoşii învăţători, din Cercul Cultural *„Insufleţirea"* au întâmpinat multe piedeci din partea factorilor chemaţi să le dea tot concursul.

Stimaţilor: Invăţătoare şi învăţători din cercul cultural „Insufleţirea", cele ce aţi făcut pentru ridicarea Monumentului Eroilor şi inaugurarea cimitirului eroilor din Râul-Alb, vă servesc numai spre laudă. Continuaţi deci, cu statornicie calea apucată, fără a ţine cont de piedeci şi de clevetitori! *CRONICAR.*

Cioclii poporului român

Cine nu a simţit în fundul sufletului sentimentul de scârbă inspirat adesea de cetirea gazetelor din ţara noastră? Cât sbucium pentru a servi o anumită grupare politică şi câtă şarlatanie, când încearcă să inspire articolelor o notă de sinceritate. Dacă nu m'ar obliga afurisita de necesitate profesională, nu aşi pune mâna niciodată pe aceste foi purtătoare de microbi politici, cari infectează ţara. Câte valuri de boale nefaste împroaşcă ele asupra poporului! Ce idologie străină de aspiraţiile acestui popor reprezintă ele în goana după gheşefturi!

Fidelă oglindire a cloacei în care se scaldă politicianii ambiţioşi, aceste foi abjecte, se străduesc din răsputeri să întreţină vrajba în sufletul poporului şi să anihileze astfel, în vederea beneficiului cât mai mare în teşgheaua întreprinderii, orice atenţie dela problemele mari ale neamului, cari cer azi mai mult ca ori când o grabnică rezolvire

Oare ce folosesc poporului acestea schelălăituri disperate sau osanalele ce le ridică ei oricărei încercări de a se lua în antrepriză moşia lui? Ce văd ei folositor în încăerarea politicianilor? Evident că numai câştigul lor personal, numai satisfacerea unor anumite calcule de ordin bănesc.

Şi aceasta se intitulează presă românească, presă independentă. Nici românească nu e, şi nici independentă.

Gazetele împreună cu clicele politice pe cari le servesc, pregătesc mormântul neamului, dacă conştiinţa poporului nu va fi trezită la vreme şi îndrumată pe calea logică impusă de halul în care ne găsim.

E deopotrivă de dăunătoare şi de caraghioasă forfoteala acestor mormoloci politici în hârdăul intereselor meschine, din care, la intervale, sare câte unul şi în ţopăituri patriotice se leapădă de restul convieţuitorilor. Ca o fatalitate însă, a mediului care i-a produs, se aruncă din nou întrânsul pentru ca debordarea provocată de fermentaţie, să-i găsească la locul lor, când va invada ţinuturile acestei ţări mănoase.

Ţara atunci înregistrează venirea la cârmă a altui partid politic.

In gura fruntaşilor partidului vor răsuna din nou cuvintele ţară şi patrie, dar în totdeauna ele vor constitui, prin înţelesul ce aceste cuvinte îl au în gura lor, un biciu pe spinarea poporului care trebue să-şi recunoască vina de a-i fi produs.

Sărmană Patrie! Sărman Popor! Acei ce se înghesue să te conducă, nu cunosc nici măcar cea mai elementară datorie a unui om politic!

Ce înseamnă acest lucru: ţară, patrie, dacă nu un teritoriu anumit, cuprins între fruntarii, cu o anumită populaţie de baştină pe care conducătorii ei au datoria s'o îndrumeze pe calea civilizaţiei şi a progresului în toate domeniile de activitate? Ce alt rost pot avea graniţele statului, dacă nu să servească această cauză sfântă?

In orice ţară din lume, oamenilor politici le incumbă datoria de a contribui cu priceperea lor la bunăstarea materială a elementului autohton, stare care aduce după sine şi pe acea morală, numai în virtutea cărora îşi pot găsi justificarea sutele de miliarde cheltuite cu înarmarea.

Intrucât se respectă la noi aceste condiţii de existenţă ale unui neam, când vedem covârşitoarea *supremaţie a străinilor, mai ales a Evreilor*, cari tind să nu ne lase decât rolul de servitori, redus la cea mai strictă interpretare a cuvântului?

Nu exagerez când spun, şi o anumită cercetare vă poate dovedi, că *dela ministru şi până la cel mai umil creştin, ne rotim toţi în jurul piramidalei forţe semite*, care din neiertata nesinchisire a politicianilor, deţin aproape toate mijloacele de acumulare a avuţiei. Numai funcţiunile publice sunt singura ramură în care energia creştină îşi poate găsi întrebuinţare, dar presa evreiască, formidabilă, veghează ca posturile înalte să nu poată fi ocupate decât numai în urma constatării din partea ei, ca oamenii ce râvnesc la ele să prezinte destule garanţii, că nu se vor opune supremaţiei lor. Cât priveşte funcţiil

inferioare, acestea cu salarizarea proastă şi cu scumpetea întreţinută de Evrei, nu vor putea niciodată să ofere creştinilor, prin exercitarea profesiunilor publice, o stare materială capabilă să discute Evreilor întâietatea, sub raportul avuţiei.

Şi avuţia este totul. Banul e factorul principal de civilizare a oricărui popor şi numai el este chezăşia puterii şi trăinicia unui stat. In lipsa lui ideia de patrie pierde din importanţa care i se cuvine, căci o populaţie autohtonă săracă este oricând adaptabilă intereselor acelora cari îi dau posibilitatea să-şi ţină zilele. Intelectualul creştin întrebuinţat de Evrei numai acolo unde e indispensabil, nu poate decât foarte rar să-şi facă o situaţie, afară de cazul când e om politic în sensul vederilor lor, iar mâna de lucru exploatată cu sălbătăcie de aceşti acaparatori, plăteşte posibilitatea de a fi exploatată, tot Evreilor sub forma cumpărării mărfurilor de cari au nevoie.

In mâinile cărei populaţii se află comerţul, industria şi instituţiile bancare? Ce cale apucă veniturile rezultate din exploatarea moşiilor, pădurilor şi tuturor bogăţiilor solului?

Priviţi prosperitatea pe care o iau firmele evreieşti, priviţi înmulţirea societăţilor anonime cu capital evreiesc, priviţi comerţul care 90% este în mâinile lor, priviţi înfăţişarea semită a oraşelor din tot cuprinsul ţării şi veţi avea răspunsul.

Deasupra acestora veghează cu străşnicie gazete cu tiraj zilnic, de sute de mii de foi, cari menţin popoporul în stare de ignoranţă şi sclavie, nelăsând-ul să vadă prăpastia pe care i-o pregăteşte şi care îl va forţa să lase pradă străinilor pământul încredinţat cu preţul atâtor jertfe de sânge de către strămoşii lui.

Ar fi o naivitate să ne închipuim că oamenii noştri politici îşi vor risca situaţia, de dragul populaţiei creştine şi chiar de ar voi nu pot, căci s'ar pune în contradicţie cu legile şi regulamentele internaţionale pe cari le-au aprobat.

O singură mare speranţă şi încredere ne mai rămâne, aceea în puterea de luptă a Ligii Apărării Naţionale Creştine care e sigur că va triumfa, căci acest neam nu trebuie să piară cum nu trebuie să piară renumele Dacilor înfrânţi la Sarmisegetuza.

Ioan Cristache

— Bucureşti —

CORESPONDENŢĂ DIN LIPOVA

Comercianţi străini şi români

Reuniunea comercianţilor şi industriaşilor din Lipova şi-a serbat în 7 Iulie a. c. jubileul de 25 ani de existenţă.

Banchetul obicinuit în asemenea ocaziuni n'a lipsit nici acum. S'a ţinut în localul „Băilor Lipovene", la care au participat pe lângă comercianţi din Lipova şi delegaţii comercianţilor din Arad, Timişoara etc. A fost prezent şi dl pretor al plasei Lipova. S'a aşteptat şi sosirea d-lui ministru al Banatului: Sever Bocu, care n'a venit.

S'au rostit mai multe toasturi. Toţi năzuindu-se a evidenţia situaţia tristă şi halul jalnic în care au ajuns — după războiu — comercianţii.

— Printre altele este de remarcat critica adusă guvernului actual pentru promisiunile făcute, dar neîndeplinite. S'a accentuat că chiar acest guvern, dela care comercianţii au aşteptat mai mult, n'a făcut nimic bine pentru ei. Nici împrumut comercial, nici stabilizare. In loc de stabilizarea leului, a rămas stabilă situaţia jalnică a comercianţilor. La alcătuirea legilor comerciale nu s'a ţinut cont de comercianţi, desconsiderând cel mai important element producător al ţării. Guvernul trecu (liberal) la toate plângerile comercianţilor, a răspuns că "România" este o ţară agricolă, deci trebue ajutaţi agricultorii. Aşa fiind situaţia, comercianţii sunt lăsaţi deci singuri, este necesară o organizare solidă, ca prin camerile de comerţ să-şi poată impune guvernului doleanţele lor. Apoi că, atâta timp până când comerţul nu se va organiza pe baze internaţionale, ci se va ţine cont de naţionalitate, nu va înflori. —

Inainte de a face comentariile, ţin să amintesc, că toate discursurile au fost rostite în limbile maghiară şi germană. Numai mulţumirea, scurtă, pentru participare rostită de dl dir. al Băncii Gloria, dl Popa a fost în limba română. Membrii — cu excepţia unora creştini — erau în întregime Jidani. Aveam impresia că sunt în Ungaria.

Este totuşi nostimă plângerea d-lor comercianţi, pretinşi factorii cei mai importanţi ai ţării, atunci când aceştia au posibilitatea să călătorească pe automobilele proprii (Buick), permiţându-şi acest lux, şi când înfăţişarea lor îţi face impresia, tocmai contrară omului flămând şi lipsit.

Da, aceşti internaţionali mai au pretenţia să fie ajutoraţi, cari şi aşa ne sug toată vlaga ţării, fără ca să aibă cel mai mic control din partea celor chemaţi; însă du ere, aproape în întregime aserviţi banului lui Iuda.

Lipitorile cari prin falimente frauduloase, şi alte mârşăvii caracteristice neamului lui Izrael, — pururea în dauna creditorilor — peste o noapte ajung milionari; iar aceştia urlă că sunt săraci, că sunt lipsiţi, iar situaţia lor este jalnică; cari fără nici o conturbare sufletească, speculează naivitatea şi nevoia cumpărătorului şi frustrează şi statul.

Ştiut fiind că comerţul aproape în întregime se găseşte în mâini străine, în consecinţă creditul comercial, ar fi un ajutor, numai şi numai pentru străini, ca să aibe posibilitatea să exploateaze şi mai bine ţara şi să monopolizeze în întregime toate avuţiile ţării Româneşti.

Cum se esplică că, aceşti şarlatani cari se plâng de neajunsuri, pe lângă toate falimentele şi nevoile, nici unul nu-şi părăseşte cariera de comerciant ci din tată în fiu, face *numai* comerţ.

Nu vedem nici un Jidan să fie miner, stânjănar, cărăuş, servitor, măturător de stradă. Nu, aceste ocupaţiuni nu sunt date neamului lui Iuda, ci numai „goimilor". Pentrucă nici o ocupaţiune nu este aşa de rentabilă, ca comerţul, unde cu cea mai mică sforţare, realizezi cel mai mare câştig.

Deci, strigătele lor sunt neadevăruri, asemenea urletelor, câinilor la lună.

Mărirea impozitelor, probabil că tot în urma unor asemenea alarme s'a proectat fără considerare că funcţionarul şi ţăranul n'au ce mânca.

Căci ştiut este că ori şi ce impozit loveşte mai tare în funcţionarul care nu-şi poate ascunde leafa, şi ţăranul care nu-şi poate nega palma aceea de pământ ce o are.

Ei n'au posibilitate de scăpare dela impunere, ca comerciantul, prin diferite modalităţi cunoscute şi practicate de dânşii.

Dle Ministru grăbiţi cu împrumutul comercial, căci se prăpădesc, sprijinitorii Dv, străinii ... şi ce o să faceţi fără ei? ....

N. B.

— Lipova. —

CORESPONDENŢĂ DEPE VALEA NISTRULUI

Imprudenţa jidovească din Târgu Căuşani-Tighina

Jidanii din mijlocul populaţiei paşnice de moldoveni, de câtva timp au devenit ostili faţă de tot ce-i românesc.

Erau ei obrasnici şi mai înainte, dar acum au ajuns la culme.

Şi au de ce. Când li s'au acordat atâtea drepturi în România Mare, când în toate funcţiunile statului îşi au reprezentanţii lor, nu se sfiesc de a comite acte mârşave ce jignesc pe Români.

Relatăm cazul ce s'a petrecut de curând în acest târg cu ocaziunea venirii în propagandă politică a d-lui Meissner, fost ministru, dl Niţa şi fratele dlui Goga, din partidul poporului.

După toată ideologia democratismului deci, ţara noastră de care se face atâta paradă, şi indiferent de ce valoare politică erau dnii, uman ar fi fost ca dnii să fi fost lăsaţi liberi să-şi desfăşoare planul avut.

Dnii din partidul poporului, nu numai că au fost primiţi cu huiduieli şi cu'n bombardament de ouă şi pietre, li s'a barat intrarea în sa'a unde era să ţină întrunirea, de cei 400—500 Jidani, cari i-au bruscat, fiind nevoiţi a se retrage cu multă prudenţă la automobil şi să plece din acest târg jidovit.

Deasemenea plecarea le-a fost însoţită de formidabile vociferări şi insulte la adresa „regăţenilor", a ţării şi chiar a Coroanei.

Jidanii în corpore au strigat cuvinte de hulă contra ţării şi a Coroanei, auzindu-se din marea mulţime jidovească: — „Jos Coroana" !

Un fior de groază ne-a săgetat corpul aceste cuvinte, din gura celor ce sunt oploşiţi la sânul Patriei noastre.

Am căutat a recunoaşte măcar câţiva Jidani ce au avut îndrăzneala aceasta, dar, ne-a fost inaccesibil.

Autorităţile au fost anchilozate din timp de autocratul judeţului senatorul Zipstein.

Se cunoaşte din presa zilnică activitatea acestui senator, şi patriotismul de care este însufleţit.

Jidanii din întreaga Basarabie sunt contra noastră şi adepţi ai lui Lenin şi Trotzki, şi vor a ne distruge armata, biserica, şcoala şi a ne ponegri dinastia.

Cazul dela Tighina, cred că se cunoaşte de toată suflarea românească, când studenţii jidani, au ponegrit portretul M. S. R. şi care de fapt au primit o mică pedeapsă, căci pentru Jidanii dela Căuşani nu le-a fost un exemplu drastic.

Toate aceste lucruri decurg din prea marea libertate dată Jidanilor de către oamenii noştri politici, numai ca să întrunească numărul de voturi fără a se gândi la interesele superioare ale Patriei lor.

Când Jidanii au avut îndrăzneală să ne atace Coroana, nimeni nu a luat măsurile cuvenite pentru descoperirea autorilor, parcă nimic nu s'ar fi întâmplat.

Cerem a se lua măsurile cuvenite şi a pune la respect pe Jidanii bolşevici; iar pentru ca politicianismul să dispară din ţara noastră trebuie ca bărbaţii noştri de stat, oamenii politici, în nobila accepţiune a cuvântului să renunţe, cu jertfa momentană a popularităţii lor, de a face politicianism şi de a sprijini pe electorii policiani; să-şi dea toată osteneala atât la guvern cât şi în opoziţie pentru a face educaţia cetăţenească a poporului trezindu-i conştiinţa interesului public şi procurându-i mijloacele de a cunoaşte şi judeca chestiunile publice dela ordinea zilei (G. Aslan).

Pentru mârşăvia jidovească din Căuşani protestăm toţi puţinii Români de aci şi asigurăm că niciodată planurile criminale jidoveşti contra siguranţei ţării noastre nu vor fi aduse la scopul lor, atât timp cât va străjui viteazul nostru ostaş, pe Nistru; şi nici demnitatea Coroanei nu va fi atinsă, ci va dăinui atât timp cât soarele va străluce pe cer!

Str'găm: *Să trăiască Coroana, viteaza noastră armată, toată suflarea Românească* şi L. A N. C. dela care se aşteaptă mântuirea.

Gh. Ghinea — I. V. *Miha*
— învăţători —
of. de rez.
Căuşani-Tighina.

Inapoi la datorie!

Generaţia de azi pr zintă simptome foarte îngrijorătoare! Nu sunt în stare să-i prezic viitorul, mai ales că n'o pot compara cu nici una din generaţiile trecute. Un studiu psihologic însă nu voesc să fac. Totuşi, vreau să-i aduc aminte acestei generaţii că poartă o mare răspundere în faţa istoriei. Deci, dacă voeşte să fie scutită de b'estemele generaţiilor viitoare, să se desmeteceească un ceas mai devreme.

De aceea se impune ca din mijlocul acestei tinerimi să se ridice glasul de chemare la datorie. Să observe generaţia de azi, că pe dinaintea ei trec vertiginos probleme cari o interesează în cel mai înalt grad.

Probleme mari, ce privesc existenţa nu numai a tineretului ci a neamului românesc în întregime. Să nu creadă noua generaţie că odată înfăptuit idealul nostru de veacuri, nu mai avem nimic de făcut! Nu! Trebue muncă canalizată în spiritul vremilor ce vor veni şi a evenimentelor ce se vor precipita. Să nu creadă noua generaţ e că integritatea teritorială se va păstra mai uşor decum a fost căştigată! Să nu se uite că, Ducele a spus: „Un tratatto non è una tombà". Iar, dela Pesta li s'a promis Ungurilor noştri că încurând vor fi eliberaţi. Anul fatal *1935* în care, spunea Mussolini, că se va hotărî care naţiune mai e vrednică să trăiască şi care să fie ştearsă pentru *vecie* din istorie, ne va găsi oare pregătiţi?

Sunt la ţară şi văd foarte bine sufletul poporului! Şi tocmai acest suflet este de cea mai mare importanţă! Căci, chiar dacă am avea cel mai bun armament şi cea mai bine pregătită armată din punct de vedere technic, nu vom putea face nimic fără sufletul care să le dea viaţă.

Este doar în mintea tuturor cazul Ruşilor, din răsboiul mondial! La ce-a fost bun tot armamentul lor, când sufletul le era departe de prăpădul ce bântuia pravoslavnica Rusie.

Moldova a rămas plină de armele lor! In acelaş timp, soldatul român, flămând şi gol, dar plin de suflet, a pus cea mai teribilă stavilă oştirilor nemţeşti; fruntea lui a fost încununată de cea mai strălucitoare glorie militară! Avea suflet!

Azi, când suntem un popor de 18 milioane de locuitori, nu trebue să uităm că 4 milioane din aceştia sunt minorilari — pe cari nu poţi conta absolut deloc. Dar, cele 14 milioare de Români sunt pregătite să răspundă în faţa istoriei? Nu! Căci ţăranii au fost demoralizaţi, zece ani de-a rândul de venalitatea

oamenilor noştri politici. Zece ani în şir partidele noastre politice s'au întrecut a face concesiuni străinilor în detrimentul acestui bun ţăran român.

E proaspăt în mintea fiecăruia ajutorul acordat de guvern Ungurilor din Ardeal (25 milioane). Tocmai când aceştia se agita unison cu Budapesta!

Trebue să mai înşir diversele legături ale partidelor politice cu Jidanii, când acest lucru este prea bine cunoscut de cititorii acestei reviste?

Deci noua generaţie, care a apucat pe drumuri greşite, luptând în rândurile diferitelor partide politice, sau a rămas indiferentă, are datoria să părăsească imediat aceste atitudini compromiţătoare şi să meargă în mijlocul poporului! *Să meargă în mijlocul poporului, dar nu ca să organizeze „cete de voinici“, ci să răspândească lumină şi să ducă suflet nou, mare şi curat românesc!*

Aceasta să o facă noua generaţie

A rătăcit destul pe drumuri greşite, aşa încât azi, când neamul este la mare strâmtoare, am dreptul să-i strig: **Inapoi la datorie!**

NISTOR ŞANTA
— Someş —

Ceva despre agricultură

Scriu fără a avea pretenţia a face o apologie sau o critică în geneze a istoriei agriculturii. Ca unul ce trăesc în mijlocul naturii, la ţară, fac mai mult constatări, aprecieri, note etc.... Toate acestea caut a le da în măsura posibilităţii cât mai obiectiv. Oricum, dacă ar fi întru câtva neverosimil, rog onoratul cititor să fie mai indulgent cu obiecţile ce mi-ar putea imputa.

Ca să pot scrie — ceva despre istoria agriculturii, ar trebui să posed o cunoştinţă exactă a faptelor şi a practicei agricole precum şi scrieri si documente din care să mă iniţiez. Şi cum — în ţara noastră deşi agricultura a jucat şi joacă rolul cel mai precumpănitor în istoria ţării — puţini au fost aceia care să formuleze în scris ceva din istoria agriculturii, şi mai cu seamă aplicaţiunile metodelor ştiinţifice aplicate la pământ.

Ca să vedem cum a fost agricultura încă din timpurile cele mai vechi, voi face un mic istoric. Am fost înzestraţi dela natură cu un pământ bun, fertil. Aşa fiind, speranţele erau îndreptate spre interese mari care ne făceau să ne simţim mai mult legaţi de pământ. Aşa se şi explică dece cea mai mare parte din populaţie sunt agricultori. Pe lângă acest dar Dumnezeiesc, s'a mai adăogat spiritul activ şi de iniţiativă ce l'am moştenit dela strămoşii noştri Romani.

Dacă te întorci cu gândul în urma anilor trecuţi, emoţiile curate îţi năvălesc în suflet şi te face să te întrebi: „oare cât a trebuit să îndure bietul pământ — până să fie acela pe care îl vedem azi. In tot cursul secolilor trecuţi — până în secolul al 18-a din cauza Polonilor, Ungurilor dar mai ales din cauza Turcilor care se amestecau în treburile noastre pentru agricultură, n'a fost numai o pierdere, nu numai atât, dar o mizerie socială în toate.

Despre o evoluţie cu adevărat a agriculturii se poate vorbi dela unirea principatelor şi chiar mai înainte — la 1856 când geneza împărţirii pământului la săteni a fost pusă şi realizată de marele Român M. Kogălniceanu.

Dorinţele şi aspiraţiile cetăţenilor de atunci au fost îndeplinite spre marea bucurie şi recunoştinţă — şi-a urmaşilor.

Dar de atunci şi până azi agricultura a intrat în noi faze. A trebuit să vină războiul cu împroprietărirea, ca să asigure dreptul de proprietate, de libertate şi independenţă, de care se bucură azi populaţia rurală.

Cu toată atenţia ce se dă de către guvern şi organele sale — pentru o îmbunătăţire a muncii agricole, totuşi — cu părere de rău constatăm că trebue să mai treacă timp ca ţăranul român să se lase de tradiţie. In genere, ceeace face ca agricultura noastră să nu mai corespundă aşteptărilor — e patima politică ce s'a întins şi la ţară, chestii deşanţate — care absorb întreaga activitate şi nu lasă timpul şi linişte necesară — ca să cugete la problema ştiinţei aplicate la pământ.

E foarte just şi nici nu m'am gândit să contrazic sufragiul universal — întrucât „Naţiunea suverană nu e altceva de cât reunirea indivizilor ce o compun,“ dar felul cum pun mai presus de ori ce, probleme politice şi felul cum sunt exploataţi de guvernele politice — în detrimentul lor, acestea ar fi unele din cauze, de care ne văetăm — de un compromis al agriculturii.

Dar afară de acestea ceeace merită o mare atenţie — e felul cum produsele muncii agricole strânse cu sudoarea frunţii — sunt cumpărate de Jidani pe un preţ de nimic — şi vândute cu preţuri colosale.

E momentul cred, când fiecare trebue să fie conştient de ceeace se petrece.

George Pasculescu.
— Dolj —

Mişcarea Cooperatistă.

Apel.

La cererea mai multor oameni înţelegători ai rostului cooperaţiei, în viaţa economică a unui stat — *cum este România unde industria, comerţul şi finanţele sunt în mânile Jidanilor* — **conducerea Revistei *„Infrăţirea Românească“* a hotărît să rezerve, un loc oarecare, în fiecare număr, chestiunilor cooperatiste.**

Şi pentru a corespunde aşteptărilor îndreptăţite ale bunilor Români din tot cuprinsul ţării, primim şi publicăm articole, ce tratează subiecte de cooperaţie şi de bănci poporale, dela orice înţelegător al luptei ce purtăm, pentru ca *România să fie a Românilor.*

In asest scop, adresăm din acest loc un călduros apel către toate Cooperativele şi către toate Băncile Poporale din România Mare:

1. Să aboneze şi să răspândească Revista şi gazeta *„Infrăţirea Românească“*;

2. Să considere drept glas al lor publicaţiile noastre, în care să-şi tipărească bilanţul, convocatoriile şi toate comunicatele ce au de făcut membrilor;

3. Să ne trimită articole pentru propaganda cooperatistă ţinând cont să nu fie prea lungi

In felul acesta — sprijinind mişcarea cooperatistă — suntem convinşi că facem cel mai real şi cel mai preţios serviciu, ţăranului român, care a fost şi este încă sedus, înşelat şi exploatat de neamul lui Iuda.

In numele conducerii revistei:
ŞTEFAN PENEŞ
Expert contabil, comerciant, fost director de cooperativă înainte şi după răsboiu — Cluj

Sprijiniţi Cooperaţia română.

Români, creştini!

Sprijiniţi „Cooperaţia română“ căci numai în chipul acesta aveţi să dobândiţi independenţa economică creştină, de care aveţi atâta lipsă în lupta ce-o duceţi ca „Neam“, în contra elementului evreesc din România!...

Daţi obolul vostru „Cooperaţiei române“, prin înfiinţarea în comunele voastre de bănci populare săteşti şi cooperative de consum şi producţie!..

Veţi putea valoriza în chipul acesta produsele voastre, înlăturând intermediarii Evrei, cari Vă speculează şi Vă sărăcesc!

Mărfurile aduse de cooperativele săteşti Vă oferă trei mari avantagii şi anume: 1. Vă stau la dispoziţie la timpul şi locul dorit, 2. sunt mult mai ieftine decât la Evrei şi 3. nu sunt falsificate!

Infiinţaţi bănci populare săteşti, cari au să Vă procure capitaluri pe bază de credit, chiar în comuna Voastră! Veţi economisi, deci drumul lung şi ostenitor al oraşelor şi Veţi fi feriţi de a fi exploataţi de capitalurile străine, cu dobânzi exagerat de mari!

Ajutând „Cooperaţia română, Vă ajutaţi pe Voi ca „Neam“!..

Până în prezent, în ţara noastră — România — s'au înfiinţat aproximativ 4766 bănci populare, cu 962.515 societari, cu 1,265500.000 lei capital social vărsat, cu 111,564000 lei fonduri de rezervă, şi 10000000 lei fonduri pentru opere sociale, 3453 cooperative de consum, aprovizionare şi desfacere în comun, 2678 din acestea au 310.100 societari, 126,000.000 lei capital vărsat, 21,700000 lei fonduri de rezervă.

Dar toate aceste bănci populare şi cooperative săteşti, amintite mai sus, în raport cu populaţia ţării noastre, care are aproximativ 18,000.000 locuitori, înseamnă foarte puţin, în emanciparea noastră economică-naţională faţă de pericolul evreesc, care din moment în moment ne ameninţă cu definitiva subjugare economică.

In alte ţări, cum este de ex. Polonia, după statistica din 31 Dec. 1928, acest stat are 16349 cooperative. Aci cooperaţia a prins rădăcini adânci în sânul populaţiei dela ţară şi oraşe. Este de ajuns numai să amintim că într'un singur an, adecă în anul 1928 s'au înfiinţat în Polonia 620 cooperative de primul rang.

Cea mai puternică şi bogată ţară depe glob-Anglia; numai prin cooperaţie s'a putut emancipa economiceşte faţă pe puhoiul evreesc, care şi aci, a încercat subjugarea economică-naţională a acestui popor.

Deci în viaţă, deviza să Vă fie, înfiinţaţi bănci populare şi cooperative săteşti cu banul vostru, căci în acest mod sprijiniţi „Cooperaţia română“. Nu cumpăraţi nici un ac dela Evrei!..

Un Cooperator — Turda.

Jidanii în Cooperaţie

Singura armă, ce o cred, contra Jidanilor, paraziţi, după părerea mea este cooperaţia. Cooperaţia are scopul de a pune pe producător în directă legătură cu consumatorul; deci excluderea intermediarului, adecă a Jidanului, fiindcă aproape toţi intermediarii sunt Jidani.

Călăuzit de această ideie am intrat în Cooperaţie, în ogorul căreia muncesc de nouă ani de zile. Roadele acestei munci, se pot vedea, de oricine trece cu trenul dela Cluj spre Oradea, cum în staţia Poieni se văd mari depozite de piatră cioplită, de granit şi andezit produsele Cooperativei „Bologana“ din Bologa, cari furnizează anual la diferite Primării din ţară, în valoare de mai multe milioane de lei, cu toate că este condusă numai de ţărani români, despre care se spunea: că nu sunt buni de altceva, decât „de păstori“.

Tot roadele acestei Cooperative se pot vedea şi în susnumita comună, unde s'a zidit măreţul lăcaş de rugăciuni, zidit din piatră de granit, la care a contribuit Cooperativa cu sume însemnate, materiale etc.

Pentru binele ce l'a adus Cooperaţia, omenirii, Alianţa Cooperatistă internaţională, a hotărât să serbeze în tot anul o zi, „Ziua Cooperaţiei“; în anul acesta ziua Cooperaţiei s'a serbat, în 6 Iulie, iar, noi în România, fiind ziua de 6 Iulie zi de lucru, am serbat această zi, Dumineca la 7 Iulie.

Din toate părţile ţării citim, că s'au aranjat serbări frumoase cu această ocazie.

La Cluj încă s'a ţinut o frumoasă serbare Cooperatistă, în Şcoala primară No. 4, aranjată de Dnii Conducători ai Regiunei IX. Cooperatistă din Cluj, ajutaţi de dl Pescariu preşedintele Băncii populare Cluj-Mănăştur, la care a luat parte aproape toţi cooperatorii din jur.

După vorbirile frumoase a D-lor Gh. Vlădescu inspector şi a Dlui Pescariu, câţiva copii de şcoală ne-au distrat cu frumoasele jocuri şi cântece naţionale, conduse tot de Dl Pescariu.

S'a luat o masă comună, iar pe urmă s'a vizitat Academia de Agricultură.

Tot farmecul serbării însă, a fost scăzut, deoarece între Cooperatori, preoţi, învăţători şi ţărani fruntaşi, era şi jupânul Tinehelstein, delegatul Băncii Populare, „Nădejdea“ din Miheş, care este conducătorul acelei Bănci.

Mă întreb; Oare Miheşul, comună fruntaşă, n'are oameni mai vrednici decât jupânul Finchelstein?... şi aşa ce rost mai are cooperativa?

IOAN L. POTRA
Bologa — jud. Cluj

„Desvoltarea Cooperaţiei“.

Am primit la redacţie broşura Dlui *Nicolae Aghir*, intitulată „*Desvoltarea Cooperaţiei în România*„ apărută la Bucureşti, în 1928, la tipografia I. C. Văcărescu din str. Umbrei No. 4

Lucrarea merită să fie citită şi coprinsul să rămână în mintea cititorului, care trebue să se convingă în ceasul XI, că prin cooperaţie sub toate formele, Românul va ajunge la bună stare materială Din belşugul traiului izvorăşte puterea fizică, înmulţirea căsătoriilor, sporul copiilor, dorul de învăţătură, lumină la sate şi hotărîrea, urmată de fapte, Românul să ajungă stăpân în ţara întregită cu jertfa lui şi numai a lui.

Asemenea stare de lucruri va stăvili puterea Jidanului, care astăzi lipitoarea satelor, ţinând pe bieţii ţărani în sărăcie, prin camătă, prin alcool şi cu ajutorul politicianilor ticăloşi, ce se află cu toţii întovărăşiţi cu neamul lui Iuda.

Iată pentru ce trebue sprijinită cooperaţia, despre care Dl *Nicolae Arghir* dă preţioase informaţiuni, aratând cum s'a desvoltat în ultimii 30 de ani sub îndemnul şi cu ajutorul unui mare Român, care a fost *Spiru Haret.*

Rugăm pe Dl M. Arghir să ne mai trimeată la redacţie studii ale D-sale asupra cooperaţiei.

Redacţia.

Corespondenţă dela o Bancă Populară din Nordul Ardealului, ros de Jidani

Domnule Director,

Consiliul nostru de ad-ţie prin şedinţa No. 22 din 14 Iulie a. c. a

hotărît a abona banca la revista şi gazeta, „Infrăţirea Românească“, ce apare sub conducerea Dv.

Deci, vă rugăm a ne trimite aceste două ziare, ce le găsim utile asociaţiilor noştri şi care vor putea ceti ceva pur românesc şi lipsit de colaborarea jidănească, ce o au toate ziarele declarate ca Româneşti *şi care nu fac altceva decât desbină fraţii de acelaş sânge, atât în partea politică cât şi cea religioasă. Căci mişcarea antisemită trebue să meargă strâns alăturea de mişcarea cooperatistă, căci numai prin mişcarea cooperatistă vom putea pune mâna pe economia naţională ce o stăpânesc Jidanii. Deci la luptă strâns legaţi.* Abonanentul îl vom trimite neîntârziat, cum le vom primi. Preşedinte: X. Contabil reg.: Y.

INFORMAŢIUNI

O distincţie meritată. Dl prof. univ. I. C. Cătuneanu Directorul acestei reviste, înfiinţată la 1 Noemvrie 1924, a primit în ziua de 22 Iulie 1929, următoarea scrisoare dela *Societatea Academică „România Jună“* **din Viena:**

„România Jună, societate academică social-literară în Viena Nr. 72/29 din 12 Iulie 1929.

Domnule profesor, Cu deosebită satisfacţie avem onoarea a Vă aduce la cunoştinţă, că Societatea noastră, în Adunarea generală din 25 Maiu a. c. s'a văzut plăcut îndemnată, ca în considerarea meritelor ce v'aţi câştigat prin activitatea Dv. culturală, naţională şi creştină, să Vă numească cu unanimitate de voturi, membru onorar al ei.

Trimiţîndu-Vă alăturat diploma de numire, ne permitem să Vă asigurăm, D-le profesor, de profundul nostru respect. Preşedinte: Alex. Domşa; Secretar: St. Lupşa.

D-Sale D-lui
Prof. univ. I. C. Cătuneanu-Cluj.“

Tineretul L. A. N. C. — Bucureşti: Duminică 30 Iunie, a luat fiinţă organizaţia Tineretului Ligii Apărării Naţionale Creştine din Culoarea de Verde a Capitalei şi care este compusă din următorii tineri: Nicolae G. Thomescu, Petre Alduleanu, Cezar Popescu, Marin Simionescu, Florea Cazan, Virgil Pop. Sediul: Calea Griviţii 368.

Tineretul Ligii Apărării Naţionale Creştine din culoarea de verde a Capitalei cu sed ul în Calea Griviţii No. 386 roagă pe Domnii membri în Tineretul L. A. N. C. din capitală şi pe tinerii cari aderă la această mişcare, să treacă pela sediul nostru, pentru a primi instrucţiuni, cu privire la formarea de tinerete în celelalte culori ale Capitalei. — N. G. Thomescu.

Producţie teatrală. In seara zilei de 20 Iulie a. c. a avut loc în comuna Prundul-Bârgăului producţiunea teatrală urmată de dans, dată de către societatea Artistică-Literară „Liviu Rebreanu“ din Bistriţa. Programul s'a deschis cu piesa „Femei ciudate“ într'un act, în care interpreţii rolurilor, dra L. Plăianu, dnii I. Ilea, Stejărean, N. Greavu şi P. Mercan au dovedit mult talent, încât au întrecut toate aşteptările. In punctul al doilea dl I. Ilea a recitat poezia originală „Vis...“, dovedind laudabile resurse dramatice. Dl Iulian Someşan a fost la înălţime prin cântarea unei frumoase doine din Mehedinţi. In comedia „Nătăfleaţă la peţit“, D-rele L. Plăian, A. Stejărean, L Moldovan, M. Albu şi Dnii I. Ilea, N. Greavu, P. Mercan, au interpretat rolurile în chip ideal. Prin bogatul program de mai sus, publicul asistent a rămas frumos impresionat de manifestaţia culturală a Soc. „Liviu Rebreanu“.

Jidanii satiri din Maramureş. In „Infrăţirea Românească“ din 15 Iulie a. c. am arătat publicului — în liinii generale — trista situaţie a Maramureşenilor sufocaţi de liftele păgâne-Jidanii; promiţând că la rând voiu arăta fapte şi descoperiri senzaţionale din mica Palestina—Maramureş. De data aceasta voiu demasca publicului cititor, pe un interesant satir-jidan din Maramureş. Acest satir este notarul *Alexandru Deutsch* din comuna Onceşti, care prin citaţii oficiale chema la primărie pe fata creştină care-i convenea lui. Unde se poate o mai murdară faptă decât aceea a satirului Deutsch? Mă feresc de a da dovezi — nu doar că n'aşi avea — ci de respectul ce-l am faţă de fata creştină. Totuşi dacă voiu fi provocat de susnumitul satir, îmi voiu cere scuze dela fata creştină, demascându-l publicului prin dovedire cu fapte.

Români, adevăraţi, să stăm puţin şi să judecăm! Nu vă doare sufletul, când vedeţi că un Jidan pus în fruntea administraţiei comunale, să vă batjocorească fetele?! Incă în mod oficial! Autorităţile administrative din Maramureş ce au de zis la acestea? In numărul viitor: operile Jidanilor notari din Maramureş. *Pelin* — Maramureş. —

Un tablou mult grăitor. Ne-a sosit la redacţie un tablou de mărimea 52×46 dele un tânăr al cărui nume îl trecem sub tăcere. Nici o firmă românească din Cluj, unde am întrebat, nu voeşte să pună în fereastră acest tablou — de teama Jidanilor. — Costul unui tablou este 100 Lei, trîmişi pe adresa noastră. Noi vom dispune trimiterea tabloului pe adresa celui ce l-a plătit. *Ce cuprinde tabloul?* De jur împrejur e înconjurat de svastici 卐. In mijloc sus este Mântuitorul răstignit. Deoparte şi de alta se văd Traian şi Decebal, părinţii neamului nostru. M. S. Regele, Inalta Regenţă, Răsboiul pentru întregire, înconjurat de cei mai luminaţi bărbaţi care au luptat şi luptă pentru ca *România să fie a Românilor,* precum şi nişte poezii mişcătoare. Acest tablou ar trebui să împodobească casa fiecărui Român.

Una din dovezile sentimentelor jidoveşti faţă de Statul Român. In ziua de 10 Maiu, în com. Lozna jud. Someş s'a făcut serviciul divin la care au asistat bunii Români, cari au ieşit din biserică indignaţi şi miraţi, cum nici primarul, nici membrii consiliului comunal n'au fost la biserică, ba erau şi unii intelectuali din alte comunei cari au făcut întrebări, că ce-i barem cu notarul? Li s'a răspuns, spre regretul comunei, că din anul 1927, în Lozna e notar de jidan, de aceea în aceşti 2 ani, în zilele de sărbători naţionale, nu că să meargă la biserică, ci din contra, cum e fratele lui, în zilele de „Ziua eroilor“, 10 Maiu a. c. a fost adus de jandarmi depe hotar, ba a ripostat jandarmii cu cuvintele, că el n'are sărbătoare. Mai e lipsă de comentarii?